

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16CoPr/2/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6718200503
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Štefan Baláž
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6718200503.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Štefana Baláža a členov senátu JUDr. Ivce Hanuskovej a JUDr. Alexandra Mojša, v právnej veci žalobkyne J. V. Y., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom XXX XX D., W. XX/XX, proti žalovanej B. odborná škola, so sídlom XXX XX D., A. 4, J.: XX XXX XXX, právne zastúpenej advokátkou JUDr. Renátou Matejovou, advokátska kancelária 974 01 Banská Bystrica, Čs. armády 25, IČO: 37 956 612, o zaplatenie 3.615,34 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 14Cpr/1/2018 zo dňa 07. 03. 2019, takto

rozhodol:

- I. Krajský súd návrh žalobkyne na prerušenie konania odmieta.
- II. Krajský súd rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým okresný súd žalobu zamietol v časti o nároku na náhradu mzdy a vo výroku o náhrade trov konania potvrdzuje.
- III. Rozsudok okresného súdu vo zvyšku zostáva nedotknutý.
- IV. Žalobkyňa je povinná nahradiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd konanie v časti o zaplatenie sumy 205,26 € s príslušenstvom zastavil, vo zvyšujúcej časti zamietol a žalobkyňu uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % v súdom určenej lehote. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému zaplatenie sumy 3.615,34 € s príslušenstvom, pričom žalobu odôvodnila tým, že v pozícii zamestnanca uzavrela so žalovaným pracovnoprávny vzťah na základe pracovnej zmluvy zo dňa 24. 08. 2009 na funkciu učiteľ odborných ekonomických predmetov. Žalovaný v pozícii zamestnávateľa mal za to, že jej pracovný pomer u neho skončil uplynutím doby určitej ku dňu 31. 07. 2012, avšak na jej návrh Okresný súd Žiar nad Hronom rozhodol, že pracovný pomer medzi ňou a žalovaným k uvedenému dňu neskončil, konanie bolo vedené pod sp. zn. 4Cpr/3/2012. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudok okresného súdu zrušil a okresný súd opätovne rozhodol tak, že jej pracovný pomer u žalovaného dňa 31. 07. 2012 neskončil a ku dňu 19. 10. 2012 trvá. Krajský súd v Banskej Bystrici opätovne na odvolanie žalovaného v konaní sp. zn. 17CoPr/4/2014 rozsudok okresného súdu potvrdil. Obidve rozhodnutia nadobudli právoplatnosť 10. 02. 2015. Žalobkyňa tvrdila, že ešte počas súdneho konania vedeného pred okresným súdom písomne dopytovala žalovaného, či by mohla nastúpiť do práce podľa pracovnej zmluvy zo dňa 24. 09. 2009, a teda pokračovať v práci. Súčasne žalovanému oznámila, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Žalovaný napriek tomuto listom jej neumožnil pokračovať v práci a listom zo dňa 21. 08. 2013 jej oznámil, že jej neumožní vykonávať prácu podľa pracovnej zmluvy. Pracovný pomer jej u žalovaného trval až do 16. 03. 2015, kedy platne so žalovaným skončila pracovný pomer vlastným

úkonom, a to okamžitým skončením pracovného pomeru. Žalovaný jej však odmietol pridelovať prácu aj v období od 01. 01. 2015 do 15. 04. 2015, svojvoľne jej neumožnil pracovať, čím jej vytvoril prekážky v práci, pričom jej dobrovoľne neuhradil náhradu mzdy za toto obdobie. V spore si teda uplatnila nárok na náhradu mzdy za obdobie trvania pracovného pomeru u zamestnávateľa za obdobie od 01. 01. 2015 do 16. 03. 2015, a to v čiastke 1.737,41 €. Nárok na náhradu mzdy za iné predchádzajúce obdobie bolo tiež „prejudikované“ už v právoplatne ukončenom konaní Okresného súdu Žiar nad Hronom vedenom pod sp. zn. 20Cpr/2/2015. Okrem žalovanej istiny s príslušenstvom si žalobkyňa uplatnila aj ďalší nárok v podobe náhrady mzdy za nevyčerpanú dovolenku za celý kalendárny rok 2014 a za pomernú časť roka 2015, vzhľadom k tomu, že k ukončeniu pracovného pomeru u žalovaného došlo z jej strany dňa 16. 03. 2015 a tento nárok vyčíslila na sumu 1.877,93 €. V priebehu konania žalobkyňa vzala späť žalobu o zaplatenie sumy 205,26 € s príslušenstvom, pričom súd v tejto časti konanie zastavil.

2. Okresný súd v konaní vykonaným dokazovaním, najmä výsluchom žalobkyne, zistil, že pre žalovaného od 01. 01. 2015 do 16. 03. 2015 žiadnu prácu nevykonávala, od 03. 03. 2015 do 16. 03. 2015 bola PN, dňa 01. 01. 2015 nastúpila na výkon práce u SOŠ N., kde bola prijatá na zastupovanie pedagogického zamestnanca počas jeho PN. Vykonávala prácu učiteľky, avšak aj ďalšie administratívne práce. Do práce chodila podľa toho, ako to potrebovala škola, pričom do práce chodila i počas PN. Žiadne nemocenské dávky jej však neboli vyplatené. Od 17. 03. 2015 bola prijatá do pracovného pomeru u B. N. na výkon práce pedagogického zamestnanca na základe pracovnej zmluvy a jej pracovný pomer skončil dňa 31. 08. 2015. Keď pracovala na dohodu o vykonaní práce, v čistom zarábala 250,- €, u žalovaného zarábala asi 800,- € brutto.

3. Okresný súd vec právne posúdil podľa ust. § 142 ods. 1 až 3, § 134 ods. 1 až 3, § 144a ods. 1, § 116 ods. 1 až 3 Zákonníka práce. Dospel k záveru, že pracovný pomer žalobkyne u žalovaného trval do dňa 16. 03. 2015 a za obdobie od 01. 01. 2015 do 16. 03. 2015 jej zamestnávateľ nevyplácal mzdu v sume jej priemerného zárobku. Žalovaná však mala uzatvorenú dohodu o vykonaní práce so zamestnávateľom B. gastronómie a cestovného ruchu N. od 01. 01. 2015 do 16. 03. 2015 podľa § 226 Zákonníka práce. Nedošlo síce k vzniku pracovného pomeru medzi žalobkyňou a týmto zamestnávateľom, ale k vzniku pracovno-právneho vzťahu, pre ktorý je charakteristické, že pracovný záväzok zamestnanca má formu pracovnej úlohy. Žalobkyňa u nového zamestnávateľa, resp. ďalšieho zamestnávateľa, teda, plnila pracovnú úlohu takmer každý pracovný deň. Pri plnení takejto pracovnej úlohy vyučovacieho procesu objektívne nemohla vykonávať prácu pre žalovaného ako zamestnávateľa. Nemohla teda u neho pracovať pre prekážky vzniknuté na jej strane, nemohla vykonávať prácu pre žalovaného a plniť si svoje povinnosti vyplývajúce z pracovného pomeru ani v prípade, ak by neexistovali prekážky v práci na strane žalovaného. Podľa dohody o vykonaní práce žalobkyňa síce u ďalšieho zamestnávateľa v posudzovanom období nepracovala na plný pracovný úväzok, ale keďže jej pracovná doba sa časovo nevyhnutne prekrývala s pracovnou dobou podľa pracovnej zmluvy u žalovaného, z týchto dôvodov nemohla vykonávať prácu pre žalovaného, a teda prekážka v práci u žalovaného vznikla na jej strane. Priznanie náhrady mzdy by v takomto prípade bolo v rozpore s dobrými mravmi už aj preto, že žalobkyňa mala za posudzované obdobie od tohto ďalšieho zamestnávateľa vyplatenú mzdu, ako to vyplýva z mzdových listov žalobkyne v čistom v mesiaci január 2015 453,75 €, v mesiaci február 528,83 € a v mesiaci marec 2015 526,36 €. Súd pri rozhodovaní prihliadol aj na ďalší dôkaz, ktorý v konaní predložila samotná žalobkyňa, a to na výzvu žalovaného na nástup žalobkyne do práce zo dňa 18. 02. 2015, ktorou ju žalovaný vyzval na nástup do práce, najneskôr dňa 03. 03. 2015 a naplnenie pracovných povinností. Súd mal za nepochybné, že žalobkyňa táto výzva bola doručená, keďže tento dôkaz predložila samotná žalobkyňa v konaní. Žalobkyňa síce od 03. 03. 2015 nastúpila na PN, ktorá trvala do 15. 03. 2015, ale ani táto PN žalobkyne nebola prekážkou na nástup na výkon práce u zamestnávateľa dňa 03. 03. 2015, keďže i počas trvania tejto PN vykonávala prácu fyzickou prítomnosťou na pracovisku v rozsahu niekoľkých hodín u ďalšieho zamestnávateľa, ktorým bola B. gastronómie a cestovného ruchu N.. Súd poukázal aj na to, že prvý marcový týždeň boli školské prázdniny a aj túto zistenú skutočnosť súd pri nároku žalobkyne na náhradu mzdy vyhodnotil v neprospech žalobkyne, jej konanie vyhodnotil ako konanie v rozpore s dobrými mravmi, keď napriek tomu, že bola práceneschopná, vykonávala takúto prácu pre ďalšieho zamestnávateľa a nenastúpila na výkon práce u žalovaného podľa pracovnej zmluvy. Takéto konanie okresný súd považoval za zneužitie práva z jej strany, a preto výkon práva žalobkyne, aj keď formálne, bol v súlade so zákonom, súd považoval len za zdanlivý výkon práva, ktorého účelom nebol výkon práva, ale snaha poškodiť druhého účastníka právneho vzťahu. Žalobkyňa súd nepriznal okrem náhrady mzdy za žalované obdobie ani náhradu mzdy za nevyčerpanú dovolenku za rok 2014 a pomernú časť roka 2015 v čiastke 1.802,15 € z dôvodov uvedených v rozsudku.

4. O nároku na náhradu trov konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

5. Proti rozsudku okresného súdu podala odvolanie v zákonnej 15-dňovej lehote žalobkyňa, a to v rozsahu, v akom nebolo vyhovené žalobnému návrhu (II. a III. výroková veta, okrem tej časti zamietajúceho výroku, ktorým okresný súd zamietol návrh žalobkyne, ktorým sa domáhala zaplatenia náhrady za nevyčerpanú dovolenku). Odvolaním teda žalobkyňa napadla rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým okresný súd jej nepriznal ňou uplatnenú náhradu mzdy, ako aj náhradu za práceneschopnosť, spolu v sume 1.607,96 € s príslušenstvom. Odvolaním zároveň napadla aj výrok rozsudku okresného súdu o náhrade trov konania.

6. Žalobkyňa odvolanie podala z dôvodu, že neboli splnené procesné podmienky pre vydanie napadnutého rozhodnutia, závery súdu neboli podložené dôkazmi, ani tvrdeniami žalovanej strany, neboli vykonané všetky navrhované dôkazy, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobkyňi, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd nevykonal navrhnutý dôkaz potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, odmietol vypočuť navrhnutého svedka, zvukovo-záznamové zariadenie inštalované v pojednávacej miestnosti bolo vypnuté, súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, súd nesprávne skonštatoval, že žalobkyňa dňa 03. 03. 2015 počas PN pracovala v škole v N. a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobkyňa v odvolaní najmä poukázala na to, že v momente, keď sa jej naskytila príležitosť pracovať ako učiteľka strednej školy v N. (november 2014), túto prácu prijala napriek tomu, že išlo o prácu dočasnú, na základe Dohody o vykonaní práce. Pred nástupom do práce bola bez akéhokoľvek príjmu a po nástupe do práce v N. jej mesačný príjem učiteľa dosahoval maximálne 250,- € po odpočítaní cestovných nákladov denne zo D. do N. a späť. Tvrdila, že jej minimálne cestovné za mesiac bolo vo výške 240,- €, mzda v čistom za január bola 528,83 €, za február 453,75 € a uvedené preukazuje, že v žiadnom prípade jej príjem teda nebolo možné považovať za primeraný príjem stredoškolského učiteľa. Napriek tomu bola okolnosťami, najmä hmotnou núdzou prinútená tieto podmienky prijať. Zákoník práce, ani iný zákon nezakazuje učiteľovi pracovať súbežne na viac školách a žiadnym ustanovením ZP nie je obmedzené právo na náhradu mzdy podľa § 142 ods. 3 v prípade existencie Dohody o vykonaní práce u iného zamestnávateľa. Ani jeden deň, keď žalobkyňa pracovala v škole v N. jej žalovaný prácu neprideľoval, nežiadal od nej vykonávať žiadnu pracovnú činnosť. Dôrazne protestovala proti záveru súdu prvej inštancie, že ani PN žalobkyne nebola prekážkou, aby táto nastúpila na výkon práce dňa 03. 03. 2015. Keďže z vykonaného dokazovania vyplynulo, že i počas trvania tejto PN žalobkyňa vykonávala prácu fyzickou prítomnosťou na pracovisku... N.. Uvedené konštatovanie súdu je v hrubom rozpore so skutočnosťou. Treba rozlišovať zdravotný stav, potom subjektívny pocit osoby pre schopnosť vykonávať prácu a nakoniec formálnu PN. Prípád žalobkyne bol taký, že mala reálne zdravotné problémy od začiatku februára 2015, čo dokazuje aj evidencia dochádzky v škole v N., kde týždeň od 09. 02. do 13. 02. 2015 vôbec nepracovala z dôvodu nemoci, bola bez náhrady mzdy a aj bez formálnej PN. Ďalej už dňa 27. 02. 2015 do 09. 03. 2015 nepracovala z dôvodu nemoci, pričom navštívila lekára dňa 03. 03. 2015 a v ten deň bola lekárom uznaná fakticky aj formálne práceneschopnou na obdobie od 03. 03. 2015 do 15. 03. 2015. Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa dňa 03. 03. 2015 nenastúpila do žiadnej práce, ale sa doma liečila. Ak by mala včas a riadne vyplatenú náhradu mzdy, nemusela by cestovať do práce do Nitry, minúť denne viac ako 2,5 hodiny času cestovaním, pričom cestovné náklady spôsobili, že mesačne chodila do práce za mzdu, z ktorej jej zostalo cca 250,- €.

7. Žalobkyňa ďalej namietala, že súd na pojednávaní nepostupoval v súlade so zásadami Civilného sporového poriadku, neprihliadol dostatočne na rozdielnosť postavenia sporových strán, nezabezpečil čo najúplnejšie objektívne objasnenie prípadu. Žalobkyňa priviedla na súd navrhovaného svedka p. X. Y. už druhýkrát pre tento účel z W., ČR.

8. Pokiaľ ide o výrok rozsudku okresného súdu o náhrade trov konania, žalobkyňa poukázala na to, že v tomto prípade sa jedná o prípad, v ktorom existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Žalovaný prestal žalobkyňi prideľovať prácu, pričom začal tvrdiť, že jej pracovný pomer skončil, napriek tomu, že pracovný pomer neskončil a žalobkyňa jasne trvala na ďalšom zamestnávaní a prácu jej odmietol poskytnúť, nechal ju dlhodobo (2,5 roka) bez akéhokoľvek príjmu. Aj potom, ako súd právoplatne rozhodol, že pracovný pomer medzi ňou a žalovaným neskončil, žalovaný neuhradil žalobkyňi náhradu mzdy.

9. Žalobkyňa rozsudok okresného súdu žiadala zmeniť, uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť jej sumu 1.607,93 € s príslušenstvom uvedeným v odvolaní a v súdom určenej lehote. Žalobkyňa žiadala priznať aj náhradu trov konania pred súdom prvej a druhej inštancie.

10. K odvolaniu žalobkyne podala žalovaná písomné vyjadrenie, v ktorom k veci poukázala najmä na dochádzkový list žalobkyne doložený ako dôkaz v tomto spore, z ktorého nepochybne vyplýva, v ktorých dňoch v období január 2015 až 16. 03. 2015 bola žalobkyňa v práci (č. l. 503 p. v. spisu). Pedagogickí zamestnanci bežne vykonávajú svoju pedagogickú činnosť v čase cca od 08.00 hodiny do 13.30 hodiny, resp. do 14.00 hodiny a ostatné činnosti vykonávajú ako prácu doma. Preto v plnom rozsahu žalovaná popiera tvrdenie žalobkyne, že jej práca zodpovedala zákonom stanoveným podmienkam pracovno-právneho inštitútu dohody o vykonaní práce. Žalobkyňa v uvedenom období plnohodnotne vykonávala prácu učiteľa tak, ako ostatní pedagogickí zamestnanci na uvedenej škole. Ak žalobkyňa tvrdí, že by mohla súbežne vykonávať aj prácu v N. a aj u žalovanej, je potrebné, aby túto okolnosť dostatočne objasnila. Pokiaľ si žalobkyňa uplatnila nárok na náhradu príjmu počas dočasnej pracovnej neschopnosti zamestnanca pre chorobu, okamihom, keď sa zamestnávateľ dozvie, že zamestnanec je dočasne pracovne neschopný, vzniká zamestnávateľovi právo vykonať kontrolu, či sa dočasne práceneschopný zamestnanec zdržiava na mieste určenom počas dočasnej pracovnej neschopnosti. Je nesporné, že žalovaná sa počas tohto súdneho konania dozvedela, že žalobkyňa liečebný režim nedodrжала, pretože sa nenachádzala na mieste určenom počas PN, na základe čoho jej nárok na náhradu príjmu počas dočasnej pracovnej neschopnosti zanikol, keďže počas trvania PN vykonávala prácu pre iného zamestnávateľa. Dôsledkom porušenia liečebného režimu je strata nároku na náhradu príjmu. Rozsudok okresného súdu žiadala ako vecne správny potvrdiť.

11. Žalobkyňa v ďalšom písomnom vyjadrení zo dňa 18. 08. 2020 uviedla, že nie je v tomto čase objektívne schopná vyjadriť sa v merite veci k vyjadreniu žalovaného z dôvodu, že je osoba bez právnického vzdelania a potrebuje odbornú právnu pomoc, ktorú považuje za nevyhnutnú. Konajúci súd žiadala, aby nepokračoval v konaní v predmetnej veci do času pridelenia advokáta žiadaného v Centre právnej pomoci. Konanie o jeho pridelení nie je dodnes právoplatne ukončené. V konaní žiadala pokračovať až potom, ako bude jej osobe umožnené plnohodnotné uplatnenie jej práva na spravodlivý súdny proces.

12. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) odvolanie prejednal v medziach podaného odvolania viazaný jeho rozsahom a dôvodmi (§ 379, § 380 CSP) bez nariadenia pojednávania na jeho prejednanie (§ 385 ods. 1 á contrario CSP) a rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil z nasledovných dôvodov:

13. Podľa ust. § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa odseku 2 toho istého ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípade doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

14. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozhodnutia okresného súdu, okresný súd pri rozhodovaní vychádzal z dostatočne zisteného skutkového stavu, z ktorého vyvodil aj správne právne závery, pričom odvolací súd nezistil ani žiadne také procesné pochybenie okresného súdu, v dôsledku ktorého by bolo odňaté právo žalobkyne konať pred súdom. Okresný súd v rozsudku podrobne opísal skutkový stav veci, citoval ustanovenia právnych predpisov, na základe ktorých vec právne posúdil a jeho právne posúdenie odvolací súd považuje za správne. Aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobkyne nevznikol nárok na náhradu mzdy za žalované obdobie z tých dôvodov, ktoré uviedol v odvolaní napadnutom rozsudku okresný súd a nie je potrebné uvádzať ďalšie dôvody na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia. Uvádzanie dôvodov napadnutého rozhodnutia odvolacím súdom by bolo vlastne len zopakovaním dôvodov uvedených súdom prvej inštancie. Aj odvolací súd žalobkyňou uplatnený nárok na náhradu mzdy za žalované obdobie považuje za zneužitie práva zo strany žalobkyne. V konaní nebol ani dôvod na vypočutie žalobkyňou navrhnutého svedka, ktorého výpoveď by nebola schopná spochybniť súdom prijaté závery, zmeniť skutkový stav ani právne posúdenie veci.

15. Pokiaľ žalobkyňa žiadala nepokračovať v konaní do právoplatnosti rozhodnutia Centra právnej pomoci o pridelení jej advokáta, okresný súd konanie prerušil uznesením č. k. 14Cpr/1/2018-461 zo dňa

20. 12. 2019, avšak uznesením č. k. 14Cpr/1/2018-473 zo dňa 06. 03. 2020 rozhodol o pokračovaní v konaní z dôvodu, že správne konanie vedené Centrom právnej pomoci, kancelária D. nad S., č. spisu K./XXXX/XXXX (pôvodne K./XXXXX/XXXX), bolo zastavené. Konanie bolo zastavené vzhľadom k tomu, že na výzvu správneho orgánu účastník konania v ním určenej lehote neodstránil nedostatky svojho podania a bol o možnosti zastavenia konania poučený. Odvolací súd len samotnú skutočnosť, že žalobkyňa v čase pojednávania nebola právne zastúpená, nepovažoval za dôležitý dôvod, pre ktorý by bolo možné konanie pred súdom prerušiť. Ohľadom tejto skutočnosti odvolací súd poukazuje aj na svoje rozhodnutie č. k. 16Co/47/2020-313, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 25C/25/2018 zo dňa 05. 02. 2020 v spojení s dopĺňacím rozsudkom sp. zn. 25C/20/2018 zo dňa 11. 03. 2020, v ktorom sa žalobkyňa J.. V. Y. domáhala proti žalovanému: Stredná odborná škola so sídlom D., A. 4, ochrany osobnosti a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

16. Podľa ust. § 164 CSP, ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dá na také konanie podnet. Konanie o žiadosti žalobkyne o poskytnutie právnej pomoci je správnym konaním, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu (otázka právneho zastúpenia žalobkyne), avšak toto správne konanie už bolo zastavené tak, ako to skonštatoval okresný súd v dôvodoch uznesenia č. k. 14Cpr/1/2018-473 zo dňa 06. 03. 2020. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 19. 02. 2020 (viď rozhodnutie Centra právnej pomoci, kancelária Žiar nad Hronom č. spisu K./XXXX/XXXX zo dňa 09. 01. 2020, č. I. spisu 479 a nasl.). Návrh žalobkyne na prerušenie konania (označený ako návrh, aby súd v procese v tejto veci nepokračoval) preto odvolací súd odmietol.

17. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil rozsudok aj vo výroku o náhrade trov konania, o ktorom súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP podľa zásady pomeru úspechu vo veci. Keďže žalovaná bola v celom rozsahu v konaní úspešná, súd jej správne priznal náhradu trov konania vo výške 100 %. Keďže odvolací súd nezistil v konaní žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by bolo možné žalovanému ako úspešnej strane sporu náhradu trov konania nepriznať, nemal inú možnosť, ako rozsudok okresného súdu aj v tomto výroku ako vecne správny potvrdiť.

18. Rozsudok okresného súdu vo výroku, v ktorom okresný súd konanie v časti o zaplatenie sumy 205,26 € s príslušenstvom zastavil a o výroku, ktorým okresný súd zamietol žalobu v časti o náhrade mzdy za nevyčerpanú dovolenku, zostal ako odvolaním nenapadnutý nedotknutý.

19. Žalovaná bola v odvolacom konaní taktiež v celom rozsahu úspešná, a preto má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, taktiež podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (porovnaj § 262 ods. 2 CSP).

20. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.
Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).